

Blott att han kan plåga,
Sätta oss i låga,
Som på en gång roar och förtår. :,:

8. Bästa Hanna dagen flyr snart bort,
Lifwet har blott en, och den är fort.
Som en bild i drömmen,
Som en spån i strömmen,
Hastar menniskan till bättre ort. :,:

9. Men på resan till den stora sal,
Genom jordens mörka sorgedal,
Wille Skaparn ställa,
Att oss göra sälla,
Glädjen i en trogen makas wal. :,:

10. Wackra Hanna när han skapte dig,
Tänkte han helt säkert uppå mig.
Kom att ja mig gifwa
Och min maka blifwa,
Då skall det bli lust på lifwets stig. :,:

11. I en warmer stuga ska' wi bo,
Lefwa med hwarann i frid och ro,
Lära barnen lära
Gud och Rungen ära:
Det skall bli så roligt, må du tro. :,:

12. Sist wi träffas uti himmelen,
Råka far och mor på nytt igen,
Blifwa åter unga,
Börja åter sjunga
Om den ewigt trogna kärleken. :,:

Röstar i Skill. Bfo.

Upsala, Sm. P. Lefflers Boktryckeri 1835.
Gyllmansgatan i Fjerdings.

GS 1301

Twenne mycket omtyckta wisor:

1. Ack! Ack! Ack! Se jag är bunden,
2. Lilla wackra flicka om du will,

(Wisor och Berättelser jemte andra Småstycken,
Nummer 20.)

Ack! Ack! Ack! Se jag är bunden,
Kan ej sjelfwer lösa mig;
Men Gud gifwe jag lefwa funde,
Tills den dagen jag finge dig.

2. Men fast det syns mig såfångt wara,
Hvem kan weta hwad Gud kan ge;
Ty Herren, som så mångaen parar,
Kan wäl ge sin hand derte.

3. Hör du min wän och ädla flicka,
Ett hwad jag will säga dig:
Låt aldrig hjertat från dig locka,
Låt aldrig det bli spordt för mig.

4. Förty du wet du har mitt hjerta,
Som jag sjelf fått utaf min mor;
Ty derför lider jag stor smärta,
Om i ditt falskhet hos dig bor.

5. Dina ögon har mig bundit,
Din gestalt har fånglat mig.
Jag stor kärlek till dig burit,
Jag kan aldrig glömma dig.

6. Men bådä dig bredwid min sida,
Låt mig hos dig sofwa få:
Då slipper jag all sorg och quida,
Om jag din kärleks gunst kan nå.

7. Så gå wi of i lunden gröna,
Der alla lindar böja sig.
All älsflings-blod och blomster stöna,
Will jag i vägen strö för dig.
8. Se här har du högra handen,
Här så har du hjertat mitt,
Om jag nå'n gång mot dig brutit,
Gldm mina fel — gldm aldrig mig.
9. Gldm ej en wån utur ditt minne,
Som all kärlek för dig bår!
Gldm ej en wån, hwars ömma sinne
Bergfast i alla öden är.
10. Mins du der wid ekstrandén,
Solen uppå böljan låg?
Nog mins jag den första gången,
Då wår wänskap böljan tog.
11. Har nu himlen så beslutit,
Att jag aldrig kan bli fri
Från det band jag sjelf har knutit
Och det öde jag är i.
12. Ja, så låt mig tålig wara,
Lida hwad jag lida må:
Ingen skall mig höra klaga,
Hwad som Gud mig lägger på.
13. Ja ditt namn det will jag skrifa,
Ja, just uti Elfenben:
Ja, ditt namn det will jag båra
I mitt hjerta tills jag dö.
14. Alla fåglar vilja gerna,
Sjunga glada med stor fröjd;
Blir du trogen intill döden,
Sått din själ till himmelshöjd.

Lilla wackra flicka om du will,
Hör mig ditt hela hjerta till:
Jag är din och trogen,
Och i dygden mogen, —
Tycker om att wara hos och gill. :,:

2. Mins du hur wi lekte alla bar,
Smekande hwaran, som mor och far,
Medde ler med handen,
Byggde stott i sanden;
Ack! Hur lätt och lustigt lifwet war. :,:

3. Men den glada tiden snart förswann.
Jag fick låra trösta och du spann:
Du gick wall i skogen,
Och jag förde plogen;
Mera sällan sågo wi hwaran. :,:

4. Blott när sommarén stod i blomsterkrans;
Och när Julen bjöd ihop till dans,
Kunde wi få råkas,
Rodna, le och språkas:
Ingen större jordisk sällhet fanns. :,:

5. Hwad jag tänker eller hwad jag gör,
Står mig alltid samma flicka för.
Jag plår ofta drömma
Att den stöna, ömma,
Hanna blir min brud förrän jag dö. :,:

6. Så det varit har i många år.
Aldrig nånsin låkas mina sår;
Aldrig blir det roligt,
Aldrig rätt förtroligt,
Om jag icke Hanna råka får. :,:

7. Sådan oro, kärlek lallas plår.
Ingen wet rätt hwad den stollen är;